

L'elitisme de mirar enrere

La racionalització per part d'Educació de l'oferta de batxillerat nocturn i la potenciació del batxillerat a distància va comportar acusacions de decisió elitista i antisocial que ara, amb el curs en marxa, són rebatudes per l'autora

ROCÍO MARTÍNEZ, Diputada del PSC

EL PUNT, 10 de novembre de 2008

La decisió del Departament d'Educació de racionalitzar l'oferta de batxillerat nocturn i potenciar el batxillerat a distància va suscitar polèmica en el moment del seu anunci. Que quedi clar per avançat que estem parlant de racionalitzar, i no d'eliminar, com va deixar ben clar el president Montilla en seu parlamentària.

Com era d'esperar, hi va haver polèmica en fronts diversos. Alguns –amb els quals estic d'acord– sobre l'equilibri mal resolt entre eficàcia i precipitació, que mostra una certa manca de la pedagogia necessària per a tota acció pública.

Tanmateix hi ha altres aspectes de la polèmica suscitada que són més greus, que em generen –com a socialista– l'obligació de rebatre, encara que sigui per allò de negar que qui calla atorga. Em refereixo a tots aquells que van qualificar la mesura d'antisocial i elitista i ens acusaven – a tots els que ens sentim representats per aquest govern– d'haver oblidat un valor tan fonamental com és el de la igualtat.

De què estem parlant?

Ajustar l'oferta allà on hi hagi demanda no nega a ningú l'aspiració fonamental de continuar estudiant i, per tant, tampoc a aquells que – perquè necessiten treballar o perquè necessiten una altra oportunitat– escullen cursar el batxillerat nocturn. Desigualtat o demagogia?

La decisió de potenciar el batxillerat a distància amb un increment de deu centres de suport aquest mateix curs permetrà que molts alumnes de certs territoris, que abans només podien cursar batxillerat diürn en la modalitat presencial, ara tinguin d'altres formats disponibles. Desigualtat o eliminació de discriminacions existents?

Que l'ajust d'oferta de batxillerat nocturn impliqui una reducció de centres on és possible cursar-lo o –el que és el mateix– que estiguem parlant d'una disminució del perfil d'estudiants de nocturn respon a una realitat per la qual l'esquerra democràtica ha lluitat, és a dir, una societat on l'educació bàsica sigui universal, una societat amb més benestar per a tothom –que es tradueix en més possibilitats d'estudiar fins als 18 anys– i una societat en què per als de menys de 25 anys (ja que els de més de 25 tenen una altra via d'accés) les noves tecnologies no siguin el dimoni, sinó una oportunitat d'aprenentatge i també de socialització. Desigualtat o nostàlgia de temps pitjors?

El fet de mantenir centres amb altes xifres d'absentisme implica un desaprofïtament de recursos amb què es pot millorar un sistema educatiu amb reptes importants a curt i mitjà termini; reptes, a més, que es magnifiquen justament en l'alumnat menys privilegiat. Desigualtat o distribució justa dels recursos públics? Els de tothom?

I el més important: el rigor de les dades. Amb el curs ja començat es demostra com n'és d'encertada la iniciativa. Després de la racionalització de l'oferta, prop de 300 places han quedat lliures. I sobretot: allà on hi ha hagut demanda, cap no s'ha deixat d'atendre. Cap, que quedi clar.

Així que hi insisteixo una vegada més: amb la racionalització de l'oferta de batxillerat nocturn i la potenciació de l'educació a distància, el que es pretén és encaixar l'oferta de nocturn amb un altre tipus d'ofertes per garantir atenció educativa a tot l'alumnat de Catalunya, per ajustar-se a les noves realitats socials i per millorar-ne els resultats educatius.

Per tant, més que desconfiança per l'abandonament de la igualtat per part del govern d'esquerres, personalment aquestes opinions citades em suggereixen que molts dels que s'autodenominen d'esquerres haurien d'abandonar certes actituds, a saber:

-que el més injust és parlar de justícia social sense rigor i, per tant, que qualsevol política pública –per molt «afecte» que susciti– amb un debat real de xifres i d'avaluació de resultats és susceptible de ser replantejada sense dogmatismes;

-que és un error menysprear la racionalitat econòmica creient que tot augment de prestacions és únicament i exclusivament una qüestió de voluntat política i d'actitud moral;

-que la vehemència infinita aporta, com a màxim, provar que un pertany a una tribu i que el fet de semblar més indignat no demostra que darrere

de termes aparentment inqüestionables no s'encobreixin conceptes enganyosos i fal·laços,

-i, sobretot, que no s'han de confondre els valors i els principis fermes amb les creences. Els primers són el motor de la transformació, són el motor del progrés. Els segons són el paraigua moral dels qui s'obstinen a defensar un statu quo que acaba sent costós per a la major part de la ciutadania.